

nech« žalované obce, ale zřejmě má podle rozsudkových důvodů na mysli representanty obce, ukládaje řečenou povinnost přímo obci, tedy, ježto obec jako právnická osoba sama se proviniti nemůže, jejím zákonitým representantům. Bylo zjištěno, že v osudné době na místě nehody potřebných materiálů nebylo, že nebylo ani písku, ani prken, že nebylo lampy, kterou by nebezpečné místo bylo osvětleno podle policejního předpisu, a že z této příčiny náležité opatření nebezpečného místa tak, by nikdo nemohl utrpěti úraz, bylo nemožné a neproveditelné. Odpovědnost za tuto hrubou nedbalost stihá ovšem podnikatele dlaždičských prací, ale, ježto dovolatelka byla spolupodnikatelkou těchto prací a podmínky na poškození nelze určit, může se žalující strana podle § 1302 obč. zák. domáhati na žalované obci náhrady celé škody. Právem tedy uznáno bylo v napadeném rozsudku, že žalobní nárok opřený o ustanovení § 1295 obč. zák. jest proti dovolatelce důvodem po právu.

Čís. 9547

Svatební smlouvy mají za předmět úpravu majetkověprávních poměrů manželů za trvání manželství nebo hmotné zaopatření manžela pro případ smrti jedné strany. Nejde o svatební smlouvu, byly-li nemovitosti převedeny bezvýhradně a navždy, třebaš pod podmínkou, že dojde ke sňatku.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1930, Rv I 708/29.)

Jan a Marie M-ovi postoupili nemovitosti svému synu Josefu a jeho nevěstě Emilii A-ové. Ve smlouvě bylo ustanoveno, že nabude účinnosti v den sňatku Josefa M-a s Emilií A-ovou. Po rozvodu manželství Josefa a Emilie M-ových, žalovali Jan, Marie a Josef M-ovi Emilií M-ovou by byla svatební a postupní smlouva mezi stranami prohlášena za zrušenou a by na základě rozsudku o této žalobě bylo na polovině nemovitostí připsaných Emilii M-ové vloženo vlastnické právo pro Josefa M-a. Procesní soud první stolice žalobu pro tentokráte zamítl, odvolací soud nevyhověl odvolání žalobců, k odvolání žalované zamítl žalobu vůbec. Důvody: Žaloba domáhá se výroku, že se smlouva svatební a postupní ze dne 12. února 1924 následkem rozvodu manželů Josefa a Emilie M-ových zrušuje. Žalovaná správně poukazuje k tomu, že smlouva ze dne 12. února 1924, ač nadepsána jest »smlouva svatební a postupní«, neobsahuje nic, co by svatební smlouvě odpovídalo. Ve smlouvě je sice uvedeno, že tato smlouva nabude platnosti dnem sňatku Josefa M-a a Emilie A-ové, avšak ve smlouvě samé nejedná se ani o věnu, ani o obvěnění, ani o společenství statků, ani o správě a o požívání vlastního jmění, ani o dědické posloupnosti ani o vdovském platu. Smlouva je sice podmíněna uzavřením sňatku, ale jinak jest mlouvou trhovou uzavřenou mezi rodiči ženicha jako prodávajícími a mezi synem prodávajících a jeho snoubenkou jako kupujícími. Třebaže bylo očekávané uzavření sňatku pohnutkou k uzavření trhové smlouvy, nelze ji považovati podle vlastního

obsahu za smlouvu svatební po rozumu § 1264 a § 1217 obč. zák. Není-li smlouva, o níž v žalobě jde, smlouvou svatební, nelze dovodovati, že její platnost měla končiti rozvázáním manželského svazku. Poměry mezi prodávajícími a kupujícími byly ve smlouvě úplně uspořádány jak u smluv trhových obvyklé, kdežto vzájemný poměr mezi nastávajícími spolunabyvateli vůbec nebyl řešen. Vedle kupní ceny bylo smlouveno pro prodávající ještě právo požívání jistých ovocných stromů a ohledně jedné pozemkové parcely vyhradili si prodávající právo zpáteční koupě, a poněvadž podle udání žaloby bylo již ono vyhrazené právo zpáteční koupě realizováno, nemají bývalí prodatelé důvodu domáhati se na základě smlouvy další zpáteční koupě. Žádnému ze žalobců nepřísluší však právo, ani v případě rozvázání manželského svazku mezi Josefem M-em a žalovanou domáhati se zrušení smlouvy ze dne 12. února 1924, jelikož nebyla to smlouva svatební po rozumu § 1217 obč. zák.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Správně rozpoznal odvolací soud, že tu nejde o svatební smlouvu, nýbrž o obyčejnou kupní smlouvu pokud se týče o smlouvu postupní, kterou manželé Jan a Marie M-ovi, rodiče, synovi Josefu a Emilii A-ové jako snoubencům přenechali, hledíc k zamyšlenému sňatku a pro případ, že k němu dojde, za úplatu svou nemovitost, ježto ani z obsahu smlouvy ani z okolností nelze seznati, že úmysl stran směřoval k uspořádání majetkoprávního poměru manželského. Smlouvami svatebními jsou jen smlouvy, jimiž se upravují majetkové právní poměry manželů jako takových. Svatební smlouvy mají za předmět úpravu majetkově-právních poměrů manželů pro dobu trvání manželství nebo hmotné zaopatření pozůstalého manžela, pro případ smrti jedné strany (Krainz Syst. II § 435). Smlouvou, o kterouž tu jde, nebyly nemovitosti převedeny na žalovanou ani jen po dobu trvání manželství ani pro případ úmrtí manžela Josefa M-a a nečiní smlouva ohledně nemovitostí opatření co se s nimi má státi pro případ rozvázání manželství, nýbrž byly převedeny bezvýhradně a navždy, ovšem pod podmínkou, že dojde k sňatku. Nejde tedy o svatební smlouvu (Srov. judikát býv. víd. nejv. s. č. 166 —plen. rozh. ze dne 10. ledna 1905 pres. č. 398 ai 1904 a rozh. tohoto nejvyššího soudu čís. 1618 sb. nejv. s.).

Když však tu nejde o svatební smlouvu, nemůže tato vůbec býti zrušena z důvodu rozvodu manželství.

Čís. 9548

Ustanovení § 440 obč. zák. předpokládá, že se nároky obou osob, jimž vlastník přenechal touž věc, opírají o platný právní důvod.

(Rozh. ze dne 18. ledna 1930, Rv I 743/29.).

Žalobci, tvrdíce, že koupili pozemky od manželů S-ových, domáhali se proti žalovaným zjištění, že žalobcům přísluší k pozemkům vlast-